

אז יורש את מנחתם". מייד הכינה כי שמואל תמיר יורש את מנחתם בנקו וכי ניתנה דבר ברכה מן הי סמכות העליונה. מכיוון שהאמינה בחזונו, וגם במלאכים וברוחות, היתה המסקנה ברורה לה.

לפני כן היה פרקליט ישראל פלד (פלד מן). כיום ראש עיריית רמת-גן. הלה גם ייצג את האולפן המתחרה, גבט. מסי לא התקשה לשכנע את מרגוט כי כדאי לי החליפו בתמיר לצמיתות.

בשנים הבאות גברה תלותה של מרגוט בתמיר. היא היתה אשה נמהרת, וחלק מזמנה חיתה בהיותה בלתי-מצויאותיים. היא לא הקפידה על קטנות און קיום חזות, כאשר חזל להיות לרוחה. כאן פשוט הורחה להפרו ולשלם פיצויים. כיוון שמדו לי רשותה כספים בהוצ'ל, לא הקפידה על השימוש בהם כלשון החוק, ומדייפעים הסתכנה על תקנות-המטבע. לעיתים גם לא הקפידה במיוחד על תקנות-המכס, ר גרמה חקירתה של אגסי-מכס ביחס למה שניראה להם כהברחת. תמיד נמצא תמיד במקום, כדי להעניק לה סעד מישפטי.

עבור שירותיו — כיו"ר מועצת המנהלים וכיועץ המימשל של ה חברת בע"מ-המבטחה — גבה תמיר תמורה נאותה ביד רחבה. בשנת 1965, למשה, כאשר הוקף המחזור של אולפני הרצליה הלה 900 אקף לירות, קיבל תמיר 70 אקף לירות. כלומר: 8% מכך הי מחזור (ה מה זור, לא הי רווחים!).

(בשנת 1977, כאשר מחזור החברה כבר הגיע ל-10 מיליוני לירות, גבה תמיר עבור שירותיו 450 אקף לירות.) השליטה הבידעית על החברה היתה, עיכין, כדאית מאד לשמיר אל תמיר. יו"ר מועצת-המנהלים שמואל תמיר יכול היה לקבוע מה יהיה שכרו של היועץ המימשל שמואל תמיר, והיועץ המימשל תמיר יכול היה לייעץ כטוב בעיניו ליו"ר מועצת המנהלים, שמואל תמיר. הכל היה כמובן כשר בהחיי לט, חוקי בהחלט.

מנהלים בשפע

ר שנים שכהן גבה תמיר סכומים אלה, הוא לא היה מוטרד מעל לראש בניהול האולפנים. היו בהם כוחות-גיהול רציניים ביותר, גם במישפחת קלאוזנר לא חסרו בעלי-כיסירותות.

חתנה של מרגוט קלאוזנר, צבי שפילמן, הוא איש-מיקצוע ומנהל מעולה. הוא היה ידוע כבר אז כאיש-סרטים וכמפיק כישרוני ביותר. כשנה שנתקבלה ההחלטה המורחה שימש במנהל האולפנים, יחד עם מנהל שכיר, אברהם רות. כאשר פרש מן האולפנים, ב-1965, כמחאה על האווירה שנוצרה עם מסירת השליטון בדי ותמיר, הוכיח את עצמו בשטח זה, כאשר בנה את חברת-הסרטים ישראלפילם.

מרגוט קלאוזנר עצמה היתה בכל השנים פעילה מאד באולפנים, ומשנת 1967 היה הניהול המלא של האולפנים נתון בידי איש-מיקצוע אחר, יצחק ("איציק") קול. עד לפטירתה של מרגוט קלאוזנר, בנובמבר, 1975, לא נותר לתמיר הרבה מה לשנות בניהול, בינה לבין קול. כל זה לא הפריע למרגוט למנות את תמיר כשליט לכל ימי חייו — אף שלא יכלה לדעת, למשל, אם לא ייוולד במישר פחה נצר גאון, החלטה כזו היא, בוודאי, נדירה מאד. וניתנת להסבר רק לאור אישייה המיוחד של מרגוט קלאוזנר.

אי'ש הגסטאפו בא

כ אשר הלכה מרגוט קלאוזנר לעול- מה הסתבר ליורשיה. כי מלבד חלקם ברכוש האולפנים, ובטראסט המימשלתי, שעליו ידובר להלן, שעל שניהם אין להם כל שליטה, אין להם ירושה כלשהי.

גם זה היה מוזר מאד. **מרגוט קלאוזנר היתה אשה עשירי. היא היתה אחת היוורשות של הוריה עתירי-הנכסם בחו"ל. רכוש זה נעלם באופן מיסתורי.**

מה עשתה בו מרגוט קלאוזנר? איש אינו יודע. ייתכן שביזבה אותו בפעילויות ספיריטואליסטיות, ובתזמנות לכל מינו אנר שים ולמיפעלים שמצאו חן בעיניה. הוריר שים ופרקליטם העקשני לא הצליחו עד כה לגלות שריד וזכר ממנו. הוא אינו מזוכר גם בצוואתה של מרגוט.

יש עוד ירושה — והיא המיפ- תורית ביותר. היא מופיעה בתמיר

לחסמין את סנהל החברה להוציא מניה אחת בת -50 לשי שפחפה יחיה ולחקצונה להיה סמואל מ. תמיר (כצנלסון) וסר ישראל מיקל כמסותף, במספר הנקוב, לאחר קבלת קשה להקצאה כחק. מניה זו — כל עוד תוחזק בידי מר תמיר ו/או מר מיקל הסליטה — תקנה לבעלה את הזכויות הכאות:

א. הזכות ל-25% (שבעים וחמיסה אחוזים) מקולות החברה ככל אסיפה כללית, כלומר — לסלפה קולות כנגד כל קול מוקנה עיי כל יתר המפירות המוצאות מהון החברה כזסן אגדון.

ב. הזכות לכהן כמנהל יחסי של החברה, זכות זו תהיה נתונה למר תמיר יייל כל יוד הוא בחיים, ולגמר מתו — למר מיקל.

ההחלטה

קטע מפרוטוקול האסיפה הכללית, שבה הוקנו לשמואל תמיר מניות השליטה באולפני הרצליה (למעלה) לכל ימי חייו, ורק הוא יכול לוותר על שליטה זו. למטה: הודעה לרשמי-החברות על הרכב בעלי-המניות של החברה ששלטה באולפני הרצליה, אחרי שלשמואל תמיר הוקצתה מניית-השליטה.

שמואל מ. תמיר (כצנלסון) ישראל פיקל - במשותף	עורכי-דין מצד רוטשילד 15 הל-אביב	1 מניה שליטה
צבי שפילמן	מנהל חברות מרחוב נורדאו הרצליה פתוח	2 מניות הצבעה 23 מניות רגילות
מרים שפילמן (רוזנר)	עקרה כיו מרחוב נורדאו הרצליה-פתוח	2 מניות הצבעה 35 מניות רגילות
עמוס ברנדשטר	אונק מרחוב ז'בוטינסקי 10 ת"א	2 מניות הצבעה 36 מניות רגילות

נת הפרשה בצורת חברות ואדוצי יות — מושג שכבר הפך שבידבר במדינת-ישראל, והמסמן גופים כלכליים שאין כל אפשרות לחזור לעובי קורותיהם ולתהות על קני קנב.

מרגוט קלאוזנר לא היתה הראשונה בי מישפחתה שלא גילתה אמון ביכולתם של צאצאיה. היא ירשה תכונה זו מאמה, דורה, שנפטרה בשנת 1959 בברלין. דורה ובעלה, שנפטר לפניה, היו בעלי רכוש-עתק בברלין, שכלל רשת ענפה של חנויות-נעליים בשם ננלי לייזר. השניים נשארו בגרמניה עם עליית היטלר לשליטון. ברגע האחרון ממש, דקת לפני מאסרם בידי הגסטאפו, הצליחו להימלט לדרום-אמריקה.

איש הגסטאפו בא לדירתם כדי להובילם לתחנת-המישטרה. דורה אמרה לו שבעלה יחזור רק בעיד שעה. האיש דרש את הרכונים. דורה אמרה שהבעל לקח אותם איתו. איש-הגסטאפו, בהיגיון גרמני, אמר כי יחזור כעבור שעה. דורה טילפנה לי בעלה וזה, מבלי להתמהמה רגע, עלה על המטוס הראשון שיצא להולנד. דורה טסה בעיקבותיו.

אחרי המילחמה קיבלו השניים את הי רכוש בחורה. נראה כי דורה לא האמינה בכישוריה של מרגוט ושתי אחיותיה. לכן הקימה, בעודה בחיים, טראסט (קרן-גאמ" גות) בעיר ואדוך. בירת נסיכות ליכטנר שטיין. טראסט זה מנהל בידי עורכי-דין שווייציים, וקיבל לידינו את ניהול כל רכוש המישפחה. תקנון הטראסט מסמין את הי מנהלים לשלם לבני-המישפחה מענקים קבור עים ולעזור להם בשעת הצורך, ולהשתתף בעסקים שהם יוזמים — אם השיקולים הכלכליים מצדיקים זאת. אך הוא אסר על המנהלים לאפשר ליורשים לנהל את הטראסט, או אף לדעת מה קורה בו.

כך קרה שזמר-גוט קלאוזנר, וכיום ליורשיה אחריה, לא היה מעולם מושג מה קורה כטראסט הזה, כיצד הוא מנוהל, מה הוקף הרכוש שלו וכיצד הוא מושקע. המנהלים בפופים רק לחוקי שווייץ וליכטנשטיין, ואין עליהם כל כיי קורת או פיקוח שהם מצד בניי המישפחה. לאהה אין אף הזכות לקבל תשובות לשאלות. מותר להם רק לבקש כסף למטרות מסויי ומת — והמנהלים מקבלים או דיי

חים את הבקשה כאוות-נפשם, עדי פי שיקולים הירועים רק להם.

בהקמת האולפנים, לא היה לטראסט כל חלק. הם הוקמו עם תום מילחמת-העולם השנייה בידי הושע ברנדשטר, בעלה של מרגוט ואביו של עמוס מוקדי, על שטח של 70 דונם. אחד השותפים הקטנים היה אביו של ראש עיריית הרצליה היום, יוסף נב, שחלקו באולפנים עבר בירושה לי עיריית הרצליה. בעשר השנים הראשונות עסקו האולפנים בעיקר בהפקתו ובייצורו של יומיה-קולנוע כרתל של נתן אכסלרוד. כאשר היתה מרגוט זקוקה לכסף, היתה פונה אל הטראסט המישפחתי בוואדוך. בקשוחיה נידחו כמעט תמיד. כך, כאשר הפיקה ב-1966 את הסרט סבינה, בהשקעה של 700 אלף לירות, והסרט הפך כישלון טוטאלי, ביקשה מן הטראסט סיוע. היא נדחתה בלאו מוחלט.

עוד חברה ואדוצי

קראת שנות ה-70 היה צורך דחוף בהשקעה ניכרת באולפנים, כי עיקר בציוד, היתה ברור כי רק הטראסט יכול היה לספק את הכסף. כאן גילה שמואל תמיר שוב את כישורנותיו, והחל משכנע את הטראסט להשקיע באולפנים כבעסק.

מגיעה של מרגוט עם הטראסט המיסחורי נערכו, לרוח, באמצעות נציגו וגאמן-מיש-פחתו, עורך-הדין בלאצ'סקול. תמיר ניהל את מגעיו בשווייץ, כי או עדיין סרל לדרוך על אדמת גרמניה.

המגעים הניבו פירות — וכך נכנס לתמונה גוף מיסתורי נוסף, בצורת חברה ואדוצית חדשה.

הגוף נקרא אמריגו, על שמו של אמר ריגו וספוצי, האיש שגילה את יבשת אמריקה הקרוייה על שמו. חברה ואדוצית זו, שהוקמה על-ידי הטראסט המישפחתי, מינתה את מרגוט קלאוזנר למייופה-הכוח שלה בישראל, והשקיעה כמה מאות אלפי דולארים באולפני ההסרטה. תמורת ההש-קעה קיבלה 73% ממניות-הרכוש של הי אולפנים, וחצי-מניה בהנהלה. כלומר: היתה לה הזכות למנות נציג בהנהלה, בעל חצי קול בהצבעה, לא כדי להתערב בעיסקי החברה, אלא כדי לאפשר לטראסט לדעת מה נעשה בכסף.

בעת פטירתה של מרגוט קלאוזנר היתה חלוקת הכוחות באולפנים ובחברות הקשרות בהם כלהלן:

- **מניות-הרכוש** היו בידי חברת בית יהודה (24%), אמריגו (73%), יצחק קול (2%), אחרים (1%).
- **מניות ההצבעה** נמצאו כמעט כולן בידי חברת בית יהודה, להוציא את חצי מניית-הניהול של אמריגו (שאותה ייצג עורך-הדין שמואל תמיר). בי חברת בית יהודה עצמה היו לעמוס מוקדי (המשך בעמוד 28)

החתן: צבי שפילמן

הבן: עמוס מוקדי